

Déu no viu rodejat de morts. Diumenge XXXII de durant l'any

Dv, 4/11/2016 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Diumenge XXXII de durant l'any. Cicle C.

Barcelona, 6 de novembre de 2016.

Els saduceus no gaudien de cap popularitat ni simpatia entre la gent senzilla dels poblets d'Israel.

Era un sector compost de famílies riques pertanyents a l'elit de Jerusalem, de tendència conservadora tant en la seva manera de viure la religió com en la seva política de buscar aliances i profit amb el poder de Roma.

Els saduceus negaven la resurrecció. La consideraven una "novetat" pròpia de gent ingènua.

No els preocupava la vida més enllà de la mort. A ells els hi anava prou bé en aquesta vida: no en necessitaven pas cap altra.

Per què preocupar-se de més?

Un dia s'apropen a Jesús per a ridiculitzar la fe en la resurrecció.

Li presenta un cas absolutament irreal, fruit de la seva fantasia masclista.

Li parlen de 7 germans que s'han anat casant successivament amb la mateixa dona per assegurar la continuïtat del nom, de l'honor i de l'herència a la branca masculina d'aquelles poderoses famílies saducees de Jerusalem.

És l'única cosa que els preocupa: l'honor i l'herència.

Jesús critica la seva visió de la resurrecció: el ridícul és pensar que la vida definitiva a prop de Déu consisteixi en reproduir i perllongar la situació d'aquesta vida i, en concret, aquestes estructures patriarcals de les que es beneficien els amos rics, que eren ells.

La fe de Jesús en l'altra vida no consisteix en una realitat tan ridícula i tan injusta. "El Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob no és un Déu de morts sinó de vius."

Jesús no pot ni imaginar que a Déu se li vagin morint les seves criatures.

Déu no viu rodejat de morts.

I encara menys pot imaginar, Jesús, que la vida en Déu consisteixi en perpetuar

-les desigualtats

-les injustícies

-i els abusos d'aquest món.

Quan es viu d'una manera frívola i satisfeta, gaudint del propi benestar i oblidant els que s'ho passen malament, resulta fàcil pensar només en aquesta vida.

Pot semblar fins i tot ridícul alimentar una altra esperança.

Quan es comparteix el sofriment de les majories pobres, les coses canvien.

¿Què podem dir dels que moren sense haver conegut mai

-ni el pa

-ni la salut

-ni l'amor?

¿Què podem dir de tantes i tantes vides malaurades o sacrificades injustament?

¿Penseu que és ridícul alimentar l'esperança en Déu quan no hi ha res més en el que esperar?

Amb la mort no s'acaba la vida. La vida segueix endavant.
I segueix sense les limitacions pròpies d'aquesta existència.
I, per què?
Perquè haurem arribat a la Plenitud indestructible: Déu mateix.